

РЕШЕНИЕ №56

гр. Перник, 20 март, 2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административен съд – Перник, в публично съдебно заседание на единадесети март две хиляди и тринадесета година в състав:

СЪДИЯ: СТЕФАН СТАНЧЕВ

при секретаря Е.В.***, като разгледа докладваното от съдията административно дело № 5/2013 г. по описа на Административен съд – Перник, за да се произнесе, взе предвид следното:

Т.В.Ф. *** оспорва заповед № 605/22.XI.2012 г. на Кмета на община Радомир, с която на жалбоподателя, като собственик на УПИ Х-799, кв. 67 по плана на селото, е наредено на основание чл. 195, ал. 5 от ЗУТ да премахне заграждение на улица – тупик, представляващо двойна желязна врата и мрежа; да бъдат премахнати изградени върху улицата – тухлена барака, фургон-шейна, навес до фургона, постройка от тръбна конструкция и постройка от винкел и ламарина. Според административният орган, тези постройки са незаконни и неподходящи по местонахождение. Жалбоподателят, чрез процесуален представител развива подробни оплаквания: по отношение на предвидима по ДРП от 1989 г. улица тупик не е проведена отчуждителна процедура, което налага да се приеме, че няма проведено мероприятие от страна на общинска администрация за прокарване на предвидената улица; допуснати са съществени процесуални нарушения при издаване на заповедта и редът за премахване на описаните в заповедта обекти е друг, тъй като те не са строежи по смисъла на закона, а преместваеми обекти. Иска се отмяна на оспорваната заповед и присъждане на деловодни разноски.

Ответникът по жалбата, Кмет на община Радомир оспорва основателността ѝ и поддържа становище да се отхвърли, като жалбоподателят бъде осъден да заплати деловодни разноски на община Радомир, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди доводите на страните, във връзка с доказателствата по делото, прие следното.

Жалбата е процесуално допустима, подадена в установен от закона срок от лице с пряко засегнати права и интереси.

Разгледана по същество е основателна по всички оплаквания, развити в жалбата.

Безспорно е, че жалбоподателят е собственик на УПИ Х-799, видно от приложен по делото акт за собственост от 1986 г. Не се спори от негова страна, че описаните в заповедта, предмет на оспорване, обекти се намират в този имот, както и в съседен – ПИ 800, който също е на жалбоподателя.

По делото, по искане на пълномощника на жалбоподателя бе назначена и изслушана СТЕ, чието заключение не се спори и съдът го приема изцяло. Според заключението на в.л. със заповед № 84/1989 г. на ОБНС Радомир е предвидено прокарването на улица тупик за обслужващи дейности. По действащия план на селото, улицата следва да е разположена изцяло в ПИ – V-799, X-799 и 800. Предвижданията по плана не са реализирани, т.е. няма реално прокарана улица. Жалбоподателят е преградил предвидената улица с метална врата по т. Д-Е от приложената към заключението скица. След поставената врата практически е невъзможен достъпа да други имоти,

собственост на трети лица – УПИ IX-803 и VI-803. Безусловно е, че поведението на жалбоподателя вреди на собствениците на тези имоти, но бездействието на общинска администрация от 1989 г. определено е допринесло за търпените неслоди. В хода на административната процедура от страна на Кмета на община Радомир е изпратено писмо АБ-48-00-146/15.X.2012 г. до ДНСК, РДНСК Перник и собственика на УПИ VI-803, кв. 67а по плана на с. Друган, от което се предполага, че реализирането на предвидената улица – тупик е планирано да се извърши през 2013 г. Това е косвено доказателство, относимо към оплакването на жалбоподателя, че на място не е прокарана улица и правото му на собственост не е ограничавано от 1986 г.

За да се приложи § 9 от ПР на ЗУТ, е необходимо отчуждителното производство да не е завършено. То е незавършено тогава, когато или не е издадена заповед по чл. 100 от ЗТСУ, или когато, макар да е издадена такава заповед, конкретният имот реално не може да се предаде на правоимащия по независещи от органа причини или когато не е получено парично обезщетение. Безспорно е, че отчуждително производство за улицата тупик нито е започвало, нито е завършвало. От това се налага извода за приложимостта на § 9, ал. 2 от ПР на ЗУТ. В случаите, когато недвижимият имот не е завзет до 30 октомври 1998 г., заповедта за отчуждаване и за обезщетяване се отменя и производството се прекратява от кмета на общината със заповед. Не е необходимо заинтересована страна да отправи такова искане, тъй като законодателно е предвидено това да стане по инициатива на кмета. От това следва необосноваността на заповедта, предмет на жалбата – не може по административен ред, страна в производството да бъде задължена да премахне нещо, от място, което не съществува. Улица – тупик няма, тъй като не е проведено мероприятие по прокарането ѝ. Посочените обекти са в място, собственост на жалбоподателя. Независимо от предвидената в закона възможност за премахване на опасни, неподходящи и др. обекти, дори и от собствен имот, разпоредителните действия на административния орган са за несъществуваща улица.

На следващо място – заповедта е незаконосъобразна. Към момента на издаване на заповедта - 22.XI.2012 г., разпоредбата на чл. 195, ал. 5 от ЗУТ е: Кметът на общината може да задължи със заповед собствениците на обекти по ал. 1 да премахнат, преобразуват или ремонтират неподходящи по местонахождение, разположение, вид и материали огради, гаражи, второстепенни, селскостопански и временни постройки, септични ями, канализационни съоръжения, насаждения, както и да извършат необходимите работи в интерес на сигурността, безопасността на движението, здравеопазването, хигиената, естетиката, чистотата и спокойствието на гражданите. Като мотив, административният орган е посочил, че строежите са незаконни. Към тогава действащата редакция на тази разпоредба не третира законни и незаконни строежи. Установяване незаконност на строежа, към 22 ноември, 2012 г. е в компетентност на специализирана администрация – ДНСК и регионалните ѝ подразделения. Съгласно разпоредбата на чл. 195, ал. 5 от ЗУТ, кметът на общината, въз основа на протокол, съставен от комисия, назначена от него, може да задължи със заповед собствениците на строежи да премахнат, преобразуват или ремонтират неподходящи по местонахождение, разположение, вид и материали огради, гаражи, второстепенни, селскостопански и временни постройки, септични ями, канализационни съоръжения, насаждения, както и да извършат необходимите работи в интерес на сигурността, безопасността на движението, здравеопазването, хигиената,

естетиката, чистотата и спокойствието на гражданите. Правната норма дава права на кмета на общината да разпорежи премахване на изчерпателно изброените в нея обекти, на основанията посочени в нея - когато са неподходящи по местоположение, разположение и вид. С разпоредбите на чл. 196 и сл. от ЗУТ е регламентирана процедура, по която следва да бъде приложен чл. 195, ал. 5 от същия закон, и която процедура представлява допълнителна гаранция за законосъобразност на заповедта по чл. 195, ал. 5 от ЗУТ.

Съгласно чл. 196 ЗУТ състоянието на обектите и необходимите ремонтни и възстановителни дейности, както и обстоятелствата по чл. 195, ал. 6 се установяват с протокол от комисия, назначена от кмета на общината.

Според ал. 2, на чл. 196 от ЗУТ комисията действа служебно или по искане на заинтересованите лица, като събира всички необходими данни за вида и състоянието на строежа и изслушва заинтересованите лица. Въз основа на констатациите, отразени в протокола, комисията предлага на кмета на общината строежът да се поправи, заздравя или да бъде премахнат.

В конкретния случай не е осъществено задължението да се изслушат заинтересованите лица и да се съберат необходимите данни преди окончателното произнасяне по отношение на обекта. Констативният протокол е съставен на 09.11.2012 г., като в него не е отразена дата на извършване на проверката, нито има данни собствениците на сградите да се поканени при извършване на проверката. Протоколът е подписан от съставителите. Няма и данни протоколът да е връчен на заинтересованите лица. На следващо място, липсват данни за вида на строежите и тяхното състояние по такъв начин, че те да бъдат впоследствие индивидуализирани.

Следователно при съставяне на констативния протокол не са присъствали заинтересованите лица и не са представени доказателства, от които да е видно, че комисията е изслушала същите, съгласно императивната разпоредба на чл. 196, ал. 2 от ЗУТ. Няма данни комисията да е отправила до заинтересованите лица покани да бъдат изслушани на определена дата. В констативния протокол следва да бъде отразено, че присъствалите заинтересовани лица са изслушани, и тяхното мнение е взето предвид при съставяне на протокола с оглед събирането на всички необходими данни по чл. 196, ал. 2 от ЗУТ.

Съдът намира, че като не е изслушал заинтересованите лица, предвид императивното изискване на чл. 196, ал. 2 от ЗУТ, административният орган е допуснал нарушение на административно производствените правила, което е от категорията на съществени, водещо до незаконосъобразност на оспорения административен акт и изискващо неговата отмяна.

Следва да се отбележи фактът, че в оспорената заповед като мотиви са посочени тези по протокола, без отново да има ясна индивидуализация на постройките, техния вид и състояние, нито да се мотивира какво обосновава налагането на сочените мерки.

При констатираното съществено нарушение на административно производствените правила по издаване на обжалвания административен акт, съдът следва да се произнесе относно материалната законосъобразност на същия и съответствието му с целта на закона. Не се спори, че обектите, посочени в оспорваната заповед не са установени с показатели на "строеж" по смисъла на закона. Налага се убеждението, че са преместваеми обекти – фургон, навес, за които е предвиден друг ред на премахване. От това следва, че не се доказва правното основание на оспорваната заповед.

Във връзка с изложеното, наложителен е извода, че оспорваната заповед следва да се отмени и в тежест на община Радомир да се възложат деловодни разноси в размер на 160 лева.

По тези съображения, съдът

Р Е Ш И

ОТМЕНЯ изцяло заповед № 605/22.XI.2012 г., издадена от Кмета на община Радомир.

ОСЪЖДА община Радомир да заплати на Т.В.Ф. *** сумата 160 лева, деловодни разноси.

Решението не подлежи на обжалване.

Съдия:/п/